

HET
BOEKENPARADIJS

WAAR JE LETTERS EET
& INKT DRINKT...

1 Prolog - 15 Schrijvers - 15 Verhalen - 1 Verhalenbundel

PROLOG VERHALENBUNDEL SCHRIJFATELIER WAGNERPLEIN

PROLOOG

Nul. Zes. Zes. Zes. De laatste langdurige pieptoon geeft Quinten het teken dat hij thuis is, ondanks dat zijn bed tien kilometer in oostelijke richting staat. Hij sluit de regendruppels buiten door de achterdeur in het slot te trekken en veegt zijn twee rechterschoenen af aan de mat. In het kantoortje werpt hij zijn schoudertas op tafel. Zijn oog valt onmiddellijk op de langwerpige dozen in de hoek, die kaarsrecht gestapeld staan. Hij glimlacht. Als Harry zou beweren dat hij er een waterpas langs had gehouden, had hij de beste man geloofd. De engel. Na al die jaren wist de bezorger als geen ander hoe Quinten het wilde hebben. In de beginperiode negeerde Quinten de grimassen die Harry trok op momenten dat hij dacht dat hij het niet zag. Later raakten ze op elkaar ingespeeld. Mede dankzij whisky, die brengt mensen samen. Van de inhoud van Het Boekenparadijs kreeg Harry het warm noch koud, maar Quinten had al snel door waar hij de bezorger wel mee kon bekoren. Een paar maal per jaar schuift hij hem een fles drank toe.

Hij bedwingt zichzelf. Voordat hij de dozen gaat openen, doet hij eerst de lichten aan. Sfeerlicht uiteraard, in zijn winkel geen frustrerende neonlampen. Hij veegt zijn grijze pak glad, schudt regendruppels uit zijn rode boa en met een poetsdoekje laat hij zijn rode bril weer glimmen. Hij vult zijn flacon en dan is het tijd voor de winkel zelf. Quinten duwt de tussendeur open, doet een stap naar voren, sluit zijn ogen en haalt diep adem. Wanneer de geur van papier langs zijn neusharen stijgt, opent hij langzaam zijn ogen. O, dit moment. Hoe verrukkelijk.

Hij had het geprobeerd. Volgens Quintens vader moest leeswerk nuttig zijn en was elk boek waar geen *studie* voor stond niets meer dan een zinloze vuilnisbelt van letters. Alleen gekken schreven en lazen. Zijn vader gelovend, beklom Quinten de maatschappelijke ladder op een manier die er niet toe deed – helaas was dat een conclusie die hij pas kon trekken toen hij bezig was met zijn neergang op een manier die er wél toe deed. Om met zichzelf in het reine te komen, was er nog maar één mogelijkheid: zijn hart volgen.

Iedereen versleet hem voor gek. *Niemand leest meer. Fysiek winkelen is niet meer van deze tijd. Ik wed dat binnen een jaar dit pand weer te huur staat.* Over vertrouwen gesproken.

Niemand had gedacht dat hij, bijna tien jaar later, hier zou staan; bovenaan het houten trappetje in zijn paradijs. Het is een oase van rust, alsof de tijd heeft stilgestaan. In de greep van zijn droom die werkelijkheid werd, had hij alles waar hij ooit van droomde tot leven gebracht.

In het midden staat de robuuste leestafel met retro-stoelen. Perzische tapijten op de vloer, veel groen in de vorm van planten. En natuurlijk de houten kasten, hoog tot het plafond en inclusief ladders, gevuld met hebbertig makende boeken. Zinnvolle boeken. Voor iedere individu zit er minstens één boek tussen dat hem op het lijf geschreven is. Quinten heeft hier een verborgen talent in zichzelf ontdekt. Als geen ander weet hij boek en klant aan elkaar te koppelen, op elke denkbare manier.

Overall heeft Quinten hoekjes gecreëerd waarin je steeds weer iets nieuws ontdekt. Boeken over filosofie, wetenschap, kunst, politiek, reizen, persoonlijke ontwikkeling, design, koken, strips. Tegen de achterwand de romans en ook aan het grut is gedacht. Helemaal achterin vind je het walhalla voor de kleinsten en... Och, beter kom je het paradijs eens met eigen ogen bewonderen!

Het hout kraakt onder zijn gewicht. Quinten loopt naar de glazen kast die op naaldhakken lijkt te staan. Alle *boek blind dates* in deze vitrine zijn ingepakt met bruin kaftpapier. Op elk een handgeschreven gedichtje dat subtiel iets onthult over het type boek, zonder de verrassing te bederven. Zijn klanten smullen ervan, hij kan straks weer wat *pareltjes* inpakken.

Natuurlijk, klanten kijken weleens vreemd van hem op. Sommige durven te vragen of hij al zijn linkerschoenen thuis bewaart. Of vragen of hij een broer heeft met twee linkervoeten. Iemand zei eens dat zijn persoonlijkheid groter is dan de Eiffeltoren. Een compliment, wat Quinten betreft. Zijn karakter is net zo gemêleerd als de genres van zijn boeken; tegenpolen en toch perfect in balans. Net zoals zijn klanten.

Af en toe lijkt het alsof hij de sfeer van de thematiek in de boeken iets te sterk heeft vertaald naar zijn winkel. Puur voor hemzelf dan – wanneer zijn rijke verbeeldingskracht een loopje met hem neemt, spoken zijn vaders woorden door zijn hoofd. Wie weet was hij daadwerkelijk niet goed snik. Wie eet er immers letters en drinkt inkt? En toch, de klanten zijn dol op de winkel. Dagelijks krijgt hij lovende woorden te horen. Quinten is als de dood dat hij daaraan gewend raakt en de complimenten voor lief neemt. Elke dag neemt hij heel bewust één minuut voor zichzelf, daarboven op het trappetje. Een moment om intense dankbaarheid te voelen dat Het Boekenparadijs bestaat en dat hij daarmee de harten van klanten sneller kan laten slaan. Nee, niet alleen wanneer hij thrillers verkoopt.

Quinten loopt naar voren. Hij maakt de kassa in orde, vult de schaal met pepermuntjes aan en aait het peterselieplantje op de toonbank. Hij kijkt op de klok. Zes voor negen. Er zit een beetje stijfheid in de ademteug die hij uitblaast. Dat heeft hij wel vaker, zo 's ochtends vroeg. Zijn flacon ligt echter nog in het kantoortje. Een

blik in de reusachtige spiegel aan de achterwand vertelt hem dat zijn forse wenkbrauwen, die met viltstift boven zijn ogen getekend lijken te zijn, in model zitten.

Het is drie voor negen als hij de deuren aan de voorzijde van het pand opent. Quinten inspecteert de gevel. De cijfers 1888 prijken in het zwart bovenaan de nok, omringd door klimop. Het smeedijzeren uithangbord zwaait boven de deur en de zwierig geschilderde letters *Het Boekenparadijs* steken sterk af bij het groen. Een goedkeurend knikje wanneer zijn blik over de etalage glijdt. Het pronkstuk van deze week, of misschien beter gezegd: van het verleden, steelt de show. Een gelimiteerde editie van *Wat ge geeft, krijgt ge terug*. Met tegenzin had hij het stof er zorgvuldig afgeveegd, dat wil hij immers niet verkopen. Hij schuift de vlag in de vlaggenstokhouder en rolt het reclamebord naar buiten. In zijn winkel wordt komende donderdagavond het podium betreden door enthousiaste schrijvers die hun verhalen komen delen, zo promoot de poster.

Hoewel hij niet kan wachten op alle bijzondere verhalen die hij te horen zal krijgen, de vermakelijke discussies over boeken en schrijvers en de ongetwijfeld intrigerende karakters van potentiële klanten – lezers zijn immers gekken – is hij blij met deze rustige start van de dag. Hij loopt naar zijn kantoortje, pakt zijn flacon en neemt een slok whisky. Met twee langwerpige dozen in zijn armen loopt hij naar voren en legt ze op de toonbank. Een scherp mesje scheidt de flappen waarmee de doos bijeengehouden wordt. Hij houdt even zijn adem in. Het nieuwe inpakpapier is tien keer zo mooi als op de foto. De dieprode kleur is bestrooid met glinsterende goudkleurige planeten. Samen met een fluwelen lint, handgeknoopt tot een strik en vastgeplakt met een boekenparadijssticker, zal een pakje een schitterend cadeautje worden. Helemaal wanneer hij als kers op de taart nog een veer uit zijn boa trekt en die ertussen steekt. Wanneer hij een klant dan veel geefplezier wenst, klinkt dat vast als muziek in hun oren. Het liefste geeft hij ze met uitgestrekte armen een knuffel en kust ze naast de oren. *Engel, wat heerlijk dat je er weer bent!* Onverdeelde aandacht, wie houdt daar niet van? Soms weet hij zelf niet eens wie of wat nu het echte cadeau is: het fysieke product, zijn winkel, hijzelf of de klant.

Quinten heeft echter ook mindere periodes, waarin hij zicht terugtrekt in de schaduw en alleen de winkel laat stralen. Gelukkig is *Het Boekenparadijs* krachtig genoeg om op die momenten alle aandacht op de schouders te nemen. Vandaag denkt hij dat het licht het donker zal overstemmen. Misschien wel volledig. Want ergens weet hij, eens komt die dag.

Zorgvuldig pakt hij het inpakpapier uit de doos. Welk boek zal zich vandaag hierin mogen vleien? Het zachte belletje van de winkeldeur kondigt een entree aan, al zou de krakende vloer dat net zo goed hebben kunnen doen. Verheugd kijkt Quinten op. Wie zal het zijn? Wie treedt het paradijs binnen?